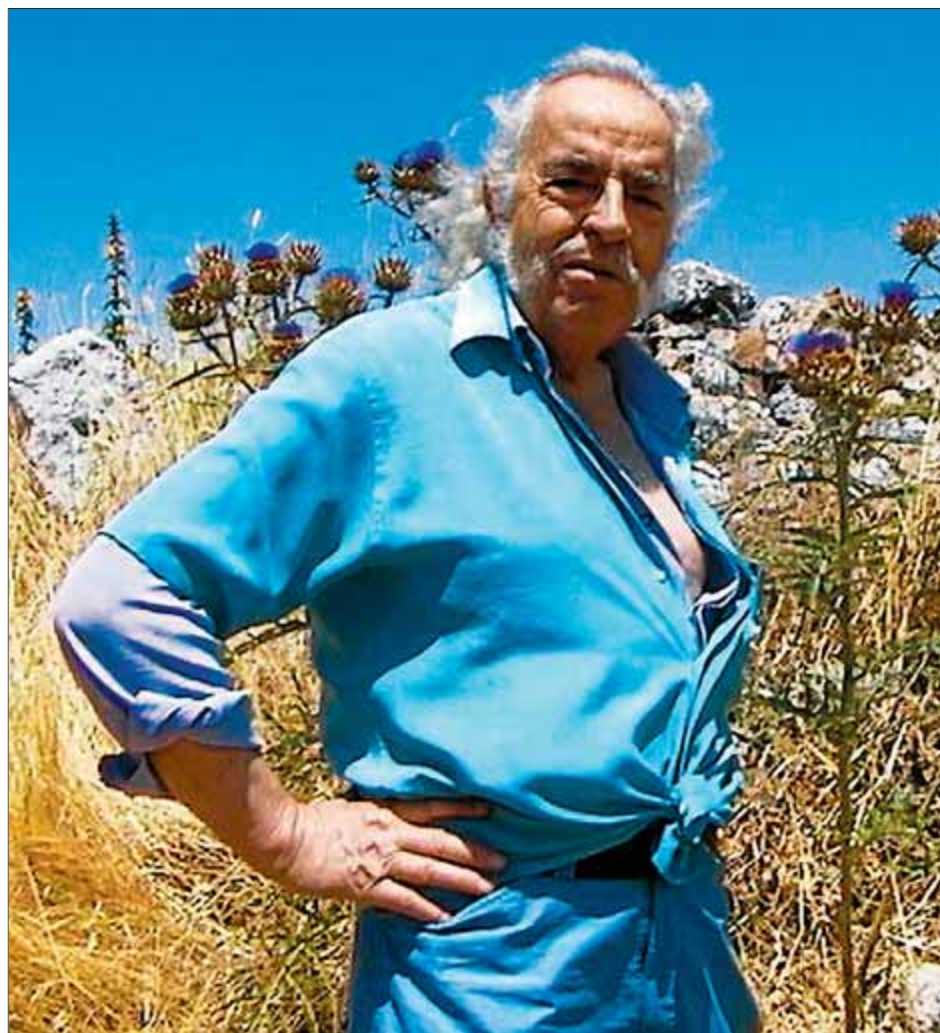

Agustín García Calvo Poeta

“S’ha de fer alguna cosa per ensorrar el poder”

Figura emblemàtica dels professors que es van enfrontar a Franco, García Calvo continua a la contra • Per: Marc Sardà

Com es veu l'anarquisme des de l'òptica del segle XXI?

No entenc el segle XXI. Ja amb els amics anarquistes ho he debatut moltes vegades, i he fet notar que la rebel·lió contra l'ordre es veu i s'anomena a si mateixa. És dins de l'ordre i col·laborant al canvi de la realitat per continuar igual. S'ha de reconvertir el prefix *an* en una negació viva. “No al poder”.

Es pot superar el poder?

Gràcies a les nostres imperfeccions i de la realitat podem superar el poder. El “no” és una acció directa, perquè la realitat no se sosté sense fe i contra la fe; les paraules, la negació viva, sempre estan fent alguna cosa. La resta ve de més a més.

Aleshores, què opina sobre un hipotètic Estat anarquista?

No només és una contradicció sinó una estupidesa. La persona individual està tan condemnada com l'Estat. S'ha de lluitar contra la persona. Ja es veu fins a quin punt això és així. La democràcia està fundada en fer creure a cada u que sap cap on va, a qui vota; aquesta és la fe fonamental del règim. A la gent no li fa falta per a res els diners ni l'Estat. És el mateix poder el que necessita que creguin en ell.

¿I els incendiàries, els que practiquen la lluita directa?

La lluita directa no serveix. Estan equivocats en el fonament. No s'ha de seguir creient en el futur. Al futur no hi arribem mai. Aquesta guerra no acaba mai.

I la cultura?

També forma part del poder.

Hauríem de superar la cultura començant per fer exercicis de desengany.

Tampoc creu en una possible comuna d'Epicur?

Això és un altre tema. Necessitariem com a mínim d'una altra entrevista per parlar només d'Epicur.

¿No podem escapar a la realitat social?

No. Sols des d'un mateix.

És vostè l'enfant terrible de la literatura espanyola?

De les espanyoles i de les universals. A poc a poc, segons m'anava desprenent de mi mateix i de la cultura, he après a dir algunes coses.

En la seva vida, quins llibres han estat importants?

Juan de Mairena, de Machado, els d'Unamuno (sobretot

els textos de joventut) i les restes que ens han arribat dels presocràtics.

Què pot dir de la seva expulsió de la universitat en la dictadura per haver donat suport a les protestes dels estudiants?

L'expulsió va ser només una anècdota, en un moment en el que el descarat règim de l'imperi dels diners s'establia en la societat. En les conferències *Contra la muerte*, que encara faig el dimecres a l'Ateneo de Madrid, quaranta anys després segueixo vivint d'això i del que vaig aprendre d'aquella època. Després d'allò em vaig exiliar a París. Van ser 8 anys de vida en una ciutat que enyoro i en companyia de gent que també es va manifestar.

Es va relacionar amb la intel·lectualitat de París?

Amb la gent de la cultura vaig tenir un tracte mínim.

Confia en la joventut?

En terme *joventut* sona un xic feixista. En el que hi confio és en aquest poble que no existeix. El que d'això en segueix viu en el món i en un mateix. Per tant, en principi cal confiar més en la gent menys formada, que és on hi ha menys probabilitat que hi visqui algú capaç de dir “no” al poder. També en principi cal confiar més en les dones pel senzill fet de què són la classe sotmesa des que va començar la història i, per tant, no tan estan obligades al poder, el qual és bàsicament masculí. És per això que les dones acaben creient que el seu camí acaba sent el d'imitar els homes.

Com veu el sistema educatiu?

Els mitjans de formació de masses són la constant predicació de la fe que capital i l'Estat necessiten. Davant d'això hi ha dos errors: un, creure que fins i tot el televisió es pot utilitzar com a mitjà innocent en contra dels objectius als que serveix. L'altre error és declarar que la manipulació és total, absoluta. De tot això es podria deduir que no hi ha res a fer. I és mentida. La perfecció del domini no és més que un ideal dels de dalt, que mai es domina. Sempre deixa esclertes, espais de dubte, trampes per a la gent fàcilment perceptibles. Són aquests errors necessaris del domini i dels seus mitjans la font de confiança en què es pot continuar desmentint dient “no”. S'ha de fer alguna cosa per ensorrar el poder.

'In memoriam'

Joan Casellas

Genís Cano, un pioner

La mort de Genís Cano m'ha desconcertat completament. Feia temps que estava malalt (més de deu anys, em penso), però semblava mantenir la malaltia distreta amb tota mena de tractaments alternatius. Alguns alumnes seus vam oferir-nos com a donants per a un hipotètic trasplantament de medul·la al principi de la malaltia, però ell tenia altres plans mèdics i va refusar amb un somriure barreja de *grafiter* eixerit i buda prim.

Les seves classes de psicociologia de la percepció a la facultat de Belles Arts de Barcelona eren sempre magistrals

i vitals, encara que per informals generaven posicions polèmiques de defensa i rebuig frontal entre alumnes i professorat. Quan la malaltia va començar a pesar, vaig tenir la sort de ser un dels seus professors substituïts. D'aleshores ençà vam treballar en diversos projectes, i encara que la majoria mai no es van materialitzar, ens proporcionaren trobades esplèndides.

El títol de la seva assignatura era en si mateix un manifest i una obra d'art; la psicociologia de la percepció abraçava tota la producció artística contemporània de caràcter processal i viu, però sobretot l'art amb esperit d'inci-

dir al carrer tant en un sentit explícit com implícit, és a dir el carrer com a lloc de debat entre tots sobre tot i en clar qüestionament de l'art estancat o compartimentat de molts museus i galeries.

Les seves aportacions són notables i diverses en el camp de la poesia, com a autor i difusor, en la pedagogia de l'art i l'art d'intervenció urbana. També com a galerista, amb la malaurada sala universitària Balmes 21, que va dirigir i defensar fins que la miopia burocràtica de l'aparell universitari la transmutà finalment en despatsos.

Des de la meua coneixença parcial destacaria la seva

Destacaria la tasca pionera de Genís Cano pel que fa a l'estudi i recopilació de l'art del grafit

tasca pionera d'estudi i recopilació de l'art del grafit, sobre el qual va organitzar diverses exposicions, avui un referent per a qualsevol persona interessada en el tema. Per encàrrec de Genís Cano vaig fotografiar alguns grafitos de Barcelona i a partir d'aquest moment sempre que he voltat pel món i m'he trobat amb un grafit interessant l'he fotografiat pensant en ell. L'últim que vaig recol·lectar a París, d'aire neositucionista, segur que li hauria plagut molt: “*Abolissons l'ennui*” (abolim l'avorriment), proclamava el grafit del Boulevard de St. Germain, que bé podria ser obra seva.